

הזמנה כס"י משולב

פרשת קרח, במדבר טז - יה, צ"ה פסוקים

פרק טז

(ה) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים וְאֶל־קָרַח וְאֶל־בְּלִעְזָתוֹ לֵאמֹר בִּקְרוּ וַיִּלְעוּ יָקוֹךְ אֶת־אֲשֶׁר־לוֹ עֵתָה עַתְּ שִׁכְרוֹת הוּא לָנוּ וְלֹא נֶכֶן לְהִרְאוֹת לְפָנָיו, וְהוּא הִיא מִתְכַּוֵּן לְדַחוּתָם שֶׁמָּא יִחְזְרוּ בָהֶם. כּוֹקֵל וְיוֹדֵעַ ה' אֵל אֲשֶׁר לֹא לְעַבֹּדֹת לֹוֹה וְאֶת־הַקְּדוֹשׁ לְכַהֲנָה וְהַקְּרִיב* אֵלָיו וְאֶת אֲשֶׁר יִבְחָרְבוּ יִקְרִיב אֵלָיו:

והקריב. אותם אליו. והתרגום מוכיח כן ויקרב לקדמוהי, יקרב לשמושיה. ומדרשו בוקר, אמר לו משה, גבולות חלק הקדוש ברוך הוא בעולמו, יכולים אתם להפוך בוקר לערב, כן תוכלו לבטל את זו, שנאמר (בראשית א, ה - ז) ויהי ערב ויהי בוקר ויבדל, כך (דה"א כג יג) ויבדל אהרן להקדישו וגו'.

(ו) וְזֹאת עֲשׂוּ קַחוּ־לָכֶם מִחֲתוֹת מַחֲתוֹת. כלים שחותרים בהם גחלים ויש להם בית יד קרח וכל־עֲדֹתוֹ:

זאת עשו קחו לכם מחתות - מה ראה לומר להם כך, אמר להם בדרכי הגוים יש נימוסים הרבה וכומרים הרבה ואין כולם מתקבצים בבית אחד, אנו אין לנו אלא ה' אחד, ארון אחד ותורה אחת ומזבח אחד וכהן גדול אחד ואתם מאתים וחמישים איש מבקשים כהונה גדולה, אף אני רוצה בכך, הא לכם תשמיש חביב מכל, היא הקטרת החביבה מכל הקרבנות וסם המות נתון בתוכו שבו נשרפו נדב ואביהוא, לפיכך התרה בהם והיה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש, כבר הוא בקדושתו. וכי אין אנו יודעים שמי יבחר הוא הקדוש, אלא אמר להם משה הריני אומר לכם שלא תתחייבו, מי שיבחר בו יצא חי, וכולכם אובדים:

(ז) וַתִּבְחַר בְּקָרוֹן אִישׁ וְשִׁמְיוֹ עֲלֵיהֶן קָטָרֶת לְפָנָיו יִקְוֶה מִחֹר וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר יִבְחָר יִקְוֶה הוּא הַקְּדוֹשׁ רִב־לָכֶם בְּנֵי לֹוֹי:

כז לכס בני לוי - דבר גדול אמרתי לכם. ולא טפשים היו שכך התרה בהם וקבלו עליהם לקרב, אלא הם חטאו על נפשותם, שנאמר את מחתות החטאים האלה בנפשותם. וקרח שפקח היה מה ראה לשטות זה, עינו הטעתו, ראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו, שמואל ששקול כנגד משה ואהרן. אמר בשבילו אני נמלט, וכ"ד משמרות עומדות לבני בניו כולם מתנבאים ברוח הקדוש, שנאמר (ד"ה א' כה, ה) כל אלה בנים להימן, אמר אפשר כל הגדולה הזאת עתידה לעמוד ממני ואני אדום, לכך נשתתף לבוא לאותה חזקה, ששמע מפי משה שכולם אובדים ואחד נמלט. אשר יבחר ה' הוא הקדוש, טעה ותלה בעצמו, ולא ראה יפה, לפי שבניו עשו תשובה, ומשה היה רואה. תנחומא:

כז לכס - דבר גדול נטלתם בעצמכם לחלוק על הקדוש ברוך הוא:

(ח) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קָרַח שְׁמַעֲנִינָא בְּנֵי לֹוִי. התחיל לדבר עמו דברים רכים, כיון שראהו קשה עורף, אמר עד שלא ישתתפו שאר השבטים ויאבדו עמו, אדבר גם אל כולם, התחיל לזרז בהם שמעו נא בני לוי:

(ט) הַמַּעֲט מִכֶּסֶף כִּי־הִבְדִּילָא אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעַד־תִּשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶתְכֶם אֵלָיו לְעַבֹּד אֶת־עַבְדְּתָא מִשְׁכֵּן יִקְוֶה וְלַעֲמֹד לְפָנָיו הָעֵדָה לְשִׁרְתָּם. לשיר על הדוכן:

(י) וַיִּקְרַב אֹתָהּ לְאוֹתוֹ שִׁירוֹת שֶׁהֲרִיק מִמֶּנּוּ שֶׁאֵר עֵדֵת יִשְׂרָאֵל וְאֶת־כָּל־אֲחֵיהֶם בְּנֵי־לֹוִי אֶתְהָּ וּבִקְשָׁתֶם גַּם־כִּהְנֶה:

(יא) לָכֵן אֶתְהָּ וּכְלֵי־עֲדֹתָהּ הִנְעִדִים עַל־יִקְוֶה וְאֶתְהָּ מִדֵּה־הוּא כִּי תִלוּנוּ תִלְיֵנוּ עֲלֵינוּ: לכן. בשביל כך אתה וכל עדתך הנועדים אתך על ה' כי בשליחותו עשיתי לתת כהונה לאהרן ולא לנו היא המחלוקת הזו:

(א) וַיִּקְחוּ קָרַח בְּיָדָהּ בְּיָדָהּ בְּיָדָהּ וְדָתָו וְאֶבִירָם בְּנֵי אֱלִיָּאב וְאֵזֶן בְּרַפְלָת בְּנֵי רְאוּבֵן:

ויקה קלח. פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא:

ויקה קלח. לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה, וזהו שתרגם אונקלוס ואתפלא נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת, וכן (איוב טו, יב) מה יקח לך, לוקח אותך הפליגך משאר בני אדם. דבר אחר ויקח קרח משך ראשי סנהדראות שבהם בדברים, כמו שנאמר (במדבר כ, כה) קח את אהרן, (הושע יד, ג) קחו עמכם דברים:

כן ילכה כן קהת כן לוי. ולא הזכיר בן יעקב, שבקש רחמים על עצמו שלא יזכר שמו על מחלוקתם, שנאמר (בראשית מט, ו) ובהלהם אל תחד כבודי. והיכן זכר שמו על קרח, בהתיחסם על הדוכן בדברי הימים, שנאמר (ד"ה א' ו, כב - כג) בן אביאסף בן קרח בן יצהר בן קהת בן לוי בן ישראל:

ולתן ולזכרם. בשביל שהיה שבת ראובן שריו בחנייתם תימנה, שכן לקהת ובניו החונים תימנה, נשתתפו עם קרח במחלוקתו, אוי לרשע אוי לשכנו. ומה ראה קרח לחלוק עם משה, נתקנא על נשיאותו של אליצפן בן עוזיאל שמינהו משה נשיא על בני קהת על פי הדבור. אמר קרח, אחי אבא ארבעה היו, שנאמר (שמות ו, יח) ובני קהת וגו'. עמרם הבכור נטלו שני בניו גדולה, אחד מלך ואחד כהן גדול, מי ראוי ליטול את השניה, לא אני שאני בן יצהר שהוא שני לעמרם, והוא מנה נשיא את בן אחיו הקטן מכולם, הריני חולק עליו ומבטל את דבריו.

מה עשה, עמד וכנס מאתים חמישים ראשי סנהדראות, רובן משבט ראובן שכיניו, והם אליצור בן שדיאור וחביריו וכיוצא בו, שנאמר נשיא עדה קריאי מועד, ולהלן הוא אומר (במדבר א, טז) אלה קרואי העדה, והלבישן טליתות שכולן תכלת. באו ועמדו לפני משה. אמרו לו טלית שכולה של תכלת חייבת בציצית או פטורה. אמר להם חייבת. התחילו לשחק עליו, אפשר טלית של מין אחר חוט אחד של תכלת פטורה, זו שכולה תכלת לא תפטור את עצמה:

כני לרובן. דתן ואבירם ואון בן פלת:

(ב) וַיִּקְמוּ לְפָנָיו מֹשֶׁה וְאַנְשֵׁים מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמְאֹתָיִם נְשִׂיאֵי עֵדָה קְרָאֵי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי שָׁם:

(ג) וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רִב־לָכֶם הֲרִבָּה יוֹתֵר מִדְּאֵי לְקַחְתֶּם לְעַצְמְכֶם גְּדוּלָה כִּי כְלֵה־עֵדָה כָּלְכֶם קִדְשִׁים כּוֹלֵם שִׁמְעוּ דְבָרִים בְּסִינֵי מִפִּי הַגְּבוּרָה וּבְתוֹכֶם יִקְוֶה וּמִדְּעַ תִּתְנַשְׂאוּ עַל־קַהֲלֵי יִקְוֶה. אם לקחת אתה מלכות לא היה לך לברר לאחר כהונה, לא אתם לבדכם שמעתם בסיני אנכי ה' אלהיך (שמות כ ב), כל העדה שמעו:

(ד) וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו. מפני המחלוקת, שכבר זה בידם סרוחן רביעי, חטאו בעגל (שמות לב, יא) ויחל משה, במתאוננים (במדבר יא, יב) ויתפלל משה, במרגלים (שם יד, יג) ויאמר משה אל ה' ושמעו מצרים, במחלוקות של קרח נתרשלו ידיו. משל לבן מלך שסרח על אביו ופייס עליו אוהבו פעם ושתים ושלוש, כשסרח רביעית נתרשלו ידי האוהב ההוא. אמר עד מתי אטריח על המלך, שמא לא יקבל עוד ממני:

תקצוף. אמר הקדוש ברוך הוא יפה אמרת, אני יודע ומודיע מי חטא ומי לא חטא: פ

(כג) וַיְדַבֵּר יִקְוֹק אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

(כד) דַּבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר הֶעֱלֹוּ מִסְבִּיב לְמִשְׁפַּחְקֶיךָ דַּתְּךָ וְאַבְיָרִים: הֵעֱלֹו וְגו'. כתרגומו הסתלקו מסביבות משכן קרח:

(כה) וַיִּקַּם מֹשֶׁה כַּסְּבוּר שִׁישָׁאוּ לוֹ פָּנִים וְלֹא עָשׂוּ וַיִּלֶךְ אֶל־דַּתְּךָ וְאַבְיָרִים וַיִּלְכּוּ אַחֲרָיו זְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל:

(כו) וַיְדַבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר סוּרוּ נָא מֵעַל אֲהֲלֵי הָאֲנָשִׁים הַרְשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאַל־תִּגְעֻוּ בְּכָל־אִשָּׁר לָהֶם פְּרִתְסָפוּ בְּכָל־חַטְּאֹתָם:

(כז) וַיַּעֲלֹו מֵעַל מִשְׁפַּחְקֶיךָ דַּתְּךָ וְאַבְיָרִים מִסְבִּיב וְדַתְּךָ וְאַבְיָרִים יֵצְאוּ נִצְבִּיבִים בְּקוּמָה זְקוּפָה לַחֲרָף וְלִגְדָף, כְּמוֹ (שְׂמוּאֵל א' יז, יז) וַיִּתְיַבֵּב אַרְבָּעִים יוֹם דְּגִלִּית פֶּתַח אֲהֲלֵיהֶם וַיִּשְׁיִיחֻם וַיִּבְנִיחֻם וְטָפְסוּ. בא וראה כמה קשה המחלוקת, שהרי בית דין של מטה אין עונשין אלא עד שיביא שתי שערות, וב"ד של מעלה עד עשרים שנה, וכאן אבדו אף יונקי שדים:

(כח) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּזֹאת תִּדְעוּן כִּי־יִקְוֹק שְׁלַחְנִי לַעֲשׂוֹת אֵת כָּל־הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה שְׁעִשִׂיתִי עַל פִּי הַדְּבוּר לַתּוֹת לַאֲהֲרֹן כַּהֲנֹה גְדוֹלָה וּבְנָיו סֹגְנֵי כַּהֲנֹה וְאֵלִיצֵפֶן נָשִׂיא הַקְּהָתִי כִּי־לֹא מִלְּבָי:

(כט) אִם־כְּמוֹת כָּל־הָאָדָם יִמְתְּנוּ אֵלֶּה וּפְקֻדַת כָּל־הָאָדָם יִפְקֹד עֲלֵיהֶם לֹא יִקְוֹק שְׁלַחְנִי. אלא אני עשיתי הכל מדעתי ובדין הוא חולק עלי:

(ל) וְאִם־בְּרִיאָה חֲדָשָׁה יִקְוֹק וּפְצַתָּה הָאֲדָמָה אֶת־פִּיָּהּ וּבִלְעָה אֶתֶם וְאֶת־כָּל־אִשָּׁר לָהֶם וַיְרִדוּ חַיִּים שְׂאֵלָה וַיִּדְעֻתֶם כִּי נִאֲצֵנוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת־יִקְוֹק: יִכְלֹא ה'. להמית אותם במיתה שלא מת בה אדם עד הנה, ומה היא הבריאה, ופצתה האדמה את פיה ותבלעם, אז וידעתם כי נאצו הם את ה', ואני מפי הגבורה אמרתי. ורבותינו פירשו אם בריאה - פה לארץ מששת ימי בראשית מוטב, ואם לאו יבא ה':

(לא) וַיְהִי כְּכַלְתּוֹ לְדַבֵּר אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַתִּבְקַע הָאֲדָמָה אֶת־שֵׁךְ תַּחְתֵּיהֶם: (לב) וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת־פִּיָּהּ וַתִּבְלַע אֹתָם וְאֶת־בְּתֵיחֵיהֶם וְאֶת כָּל־הָאָדָם אֲשֶׁר לְקִרְחָה וְאֶת כָּל־הַרְּכוּשׁ: (לג) וַיְרִדוּ הֵם וּכְלֵאֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׂאֵלָה וַתִּכַּס עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ וַיִּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקֶּהֶל:

(לד) וְכָל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סָבִיבֵיהֶם נָסוּ לְקַלְסָם בְּשִׁבְלֵי הַקּוֹל הַיּוֹצֵא עַל בְּלִיעַת כִּי אָמְרוּ פְּרִתְסָלְעֵנוּ הָאָרֶץ:

(לה) וְאִשׁ יֵצְאָה מֵאֵת יִקְוֹק וַתֹּאכַל אֵת הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֵתֵי אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקֶּהֶל: פ

פרק יז

(א) וַיְדַבֵּר יִקְוֹק אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

(ב) אֲמַר אֶל־אֶלְעָזָר בְּרֵאֲהֲרֹן הַכֹּהֵן וְיָרִם אֶת־הַמַּחְתָּת מִבֵּין הַשְּׂרָפָה וְאֶת־הָאֵשׁ שִׁבְתוֹךָ הַמַּחְתּוֹת זְרֵה־הֶלְלָאָה לֶאֱרָץ מֵעַל הַמַּחְתּוֹת כִּי קָדְשׁוֹ. הַמַּחְתּוֹת וְאֶסְרוּן בַּהֲנָא, שְׁהִי עֲשָׂאוּם כְּלִי שֶׁרַת:

(ג) אֵת מַחְתּוֹת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה בְּנִפְשָׁתָם שֶׁנִּעְשׂוּ פוֹשְׁעִים בְּנִפְשׁוֹתָם, שֶׁנִּחְלְקוּ עַל הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא וְעָשׂוּ אֹתָם רַקְעֵי רִדִּינֵי פְחִים 100 מְרֻדְדִין טִיבִי"ש בַּלְע"ז [מְרוֹקְעִים] צְפוּי לְמִזְבֵּחַ לְמַזְבַּח הַנְּחוּשֶׁת כִּי

(יב) וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְקַרְא לְדַתְּךָ וְלְאַבְיָרִים בְּנֵי אֵלִיָּאב מִכָּאן שְׂאִין מַחֲזִיקִין בְּמַחְלֻקָּתָהּ, שְׁהִיָּה מִשֶׁה מַחֲזֵר אַחֲרֵיהֶם הַשְּׁלִימָם דְּבַרֵי שְׁלוֹם וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלָה. פִּיהֶם הַכְּשִׁילִם, שְׂאִין לָהֶם אֵלֵּא יִרְיָה:

(יג) הַמַּעֲט כִּי הֵעֲלִיתֵנוּ מֵאֶרֶץ זְבַת חֶלֶב וְדִבַּשׁ לְהַמִּיתֵנוּ בְּמִדְבָּר כִּי תִשְׁתַּרְרַר עֲלֵינוּ גַם הַשְּׁתַּרְרָה:

*

שני

(יד) אֵף לֹא אֶל־אֶרֶץ זְבַת חֶלֶב וְדִבַּשׁ הֵבִיאֵנוּ וַתִּתְּנֵנוּ לָנוּ נַחֲלַת שְׂדֵה וְכָרִם וְתַחֲנוּ לָנוּ. הַדְּבַר מוֹסֵב עַל לֹא הָאֲמוּר לְמַעֲלָה, כְּלוּמַר לֹא הֵבִיאֵנוּ וְלֹא נָתַת לָנוּ נַחֲלַת שְׂדֵה וְכָרִם, אֲמַרְתָּ לָנוּ (שְׂמוּת ג, יז) אַעֲלָה אֶתְכֶם מֵעֵנִי מִצְרַיִם אֶל אֶרֶץ גּוֹ', מִשֶּׁם הוֹצֵאתֵנוּ וְלֹא אֶל אֶרֶץ זְבַת חֶלֶב וְדִבַּשׁ הֵבִיאֵנוּ, אֵלֵּא גִזְרַת עֲלֵינוּ לְהַמִּיתֵנוּ בְּמִדְבָּר, שֶׁאֲמַרְתָּ לָנוּ (בְּמִדְבָּר יד, טז) בְּמִדְבָּר הַזֶּה יִפְלוּ פְּגָרֵיכֶם הַעֵינֵי הָאֲנָשִׁים הַיָּהֵם תִּנְקַר לֹא נַעֲלָה. אִפִּילוּ אַתָּה שׁוֹלַח לְנַקֵּר אֶת עֵינֵינוּ אִם לֹא נַעֲלָה אֵלֵיךְ, לֹא נַעֲלָה. הַלֵּאנָסִים הַהֵם. כַּאֲדָם הַתּוֹלָה קִלְלָתוֹ בַּחֲבִירוֹ:

(טו) וַיַּחֲרַר לְמֹשֶׁה מְאֹד נִצְטַעַר עַד לְמֵאוֹד וַיֹּאמֶר אֶל־יִקְוֹק אֶל־תִּפְּן אֶל־מִנְחַתְּךָ לִפְנֵי פְּשׁוּטוֹ הַקֶּטֶר שֶׁהֵם מִקְרִיבִים לְפָנֶיךָ מִחַר אֶל תִּפְּן אֵלֵיהֶם. וְהַמְדַרְשׁ אֹמֵר יוֹדַע אֲנִי שִׁישׁ לָהֶם חֶלֶק בְּתַמִּידֵי צְבוּר, אִף חֶלֶק לֹא יִקְוֹבֵל לְפָנֶיךָ לְרַצּוֹן, תִּנְחַנּוּ הָאֵשׁ וְלֹא תֹאכְלוּ לֹא חֲמוּר אֶחָד מֵהֵם נִשְׂאָתֵי לֹא חֲמוּרוֹ שֶׁל אֶחָד מֵהֶם נִטְלָה. אִפִּילוּ כִּשְׁהַלְכַתִּי מִמִּדֵּין לְמִצְרַיִם וְהִרְכַּבְתִּי אֶת אֲשֵׁתִי וְאֶת בְּנֵי עַל הַחֲמוּר, וְהִיָּה לִי לִישׁוּל אוֹתוֹ הַחֲמוּר מִשְׁלָהֶם, לֹא נִטְלָה אֵלֵּא מִשְׁלִי. וְתַרְגוּם אֲנָקְלוֹס, שְׁחֲרִית, לְשׁוֹן אֲרָמִי, כִּךְ נִקְרָאת אֲנָגְרִיא שֶׁל מֶלֶךְ שְׁחוּר וְלֹא הִרְעִיתִי אֶת־אֶחָד מֵהֶם:

(טז) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קִרְחָה אֶתָּה וְכָל־עַדְתְּךָ הִיוּ לִפְנֵי יִקְוֹק אֶתָּה וְהֵם עַדְתְּךָ וְאַהֲרֹן מִחַר:

(יז) וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחֲתָתוֹ וַיִּנְתְּנוּ עֲלֵיהֶם קֶטֶר וְהִקְרַבְתֶּם לִפְנֵי יִקְוֹק אִישׁ מִחֲתָתוֹ הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֵתִים אִישׁ שִׁבְכֶם חֲמִשִּׁים וּמֵאֵתִים מִחֲתָת וְאֶתָּה וְאַהֲרֹן אִישׁ מִחֲתָתוֹ:

(יח) וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחֲתָתוֹ וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיִּשְׂמְנוּ עֲלֵיהֶם קֶטֶר וַיַּעֲמֵדוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּשְׂאֵה וְאַהֲרֹן:

(יט) וַיִּקְהַל עֲלֵיהֶם קֶרַח אֶת־כָּל־הָעֵדָה דְּבַרֵי לִיצְנוּת. כֹּל הַלִּילָה הַהוּא הֵלַךְ אַצֵּל הַשְּׁבִטִים וּפְתָה אוֹתָם, כְּסִבּוּרִין אֲתָם שְׁעָלִי לְבַדִּי אֲנִי מִקְפִּיד, אֲנִי מִקְפִּיד אֵלֵּא בְּשִׁבְלֵי כֻלְכֶם. אֵלּוּ בְּאִין וְנוֹטִילִין כֹּל הַגְּדוּלוֹת, לוֹ הַמְּלֻכּוֹת וְלֹאחִיו הַכְּהֹנָה, עַד שֶׁנִּתְפַּתּוּ כּוֹלֵם אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּרְא כְּבוֹד יִקְוֹק בֹּא בְּעַמּוּד עַנַּן אֶל־כָּל־הָעֵדָה: פ

*

שלישי

(כ) וַיְדַבֵּר יִקְוֹק אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: (כא) הַבְּדִלוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאַכְלָה אֹתָם בְּרִגְעָה:

(כב) וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרְוִחַת יוֹדַע מַחֲשׁבוֹת. אִין מִדְּתַר כְּמִדַּת בֶּשֶׁר וְדָם, מֶלֶךְ בֶּשֶׁר וְדָם שֶׁסְּרַחַה עֲלָיו מִקְצַת מְדִינָה אִינוּ יוֹדַע מִי הַחוּטָא, לְפִיכֵךְ כִּשְׁהוּא כּוֹעַס נִפְרַע מְכוּלָם, אֲבַל אַתָּה לְפָנֶיךָ גְּלוּיוֹת כֹּל הַמַּחֲשָׁבוֹת וַיּוֹדַע אַתָּה מִי הַחוּטָא לְכָל־בְּשָׂר הָאִישׁ אֶחָד יִחְטָא וְעַל כָּל־הָעֵדָה תִּקְצָף: הַאִישׁ חֹמֵל. הוּא הַחוּטָא וְאֵתָה עַל כֹּל הָעֵדָה

(יח) ואת שם אהרן תכתב על־מטה לוי כי מטה אהרן לראש בית אבותם. אף על פי שחלקתים לשתי משפחות, משפחת כהונה לבד ולויה לבד, מכל מקום שבט אחד הוא:

(יט) והנחתם באהל מועד לפני העדות אשר אועד לכם שמה:

(כ) והיה האיש אשר אבהרבו מטהו יפרח והשבתני כמו (בראשית ח, א) ושכו המים, (אסתר ז, י) וחמת המלך שככה מעלי את־הלנות בני ישראל אשר הם מלינם עליכם:

(כא) ונדבר משה אל־בני ישראל ויתנו אליו פלנשיאיהם מטה לנשיא אהרן מטה לנשיא אהרן לבית אהרן עשר מטות ומטה אהרן בתוף מטותם. הניחו באמצע, שלא יאמרו מפני שהניחו בצד שכניה פרח:

(כב) וינח משה את־המטת לפני יקוק באהל העדת:

(כג) ויהי ממחרת ויבא משה אל־אהל העדות והנה פרח מטה־אהרן לבית לוי ויצא פרח כמשמעו ויצץ ציץ הוא חנטת הפרי כשהפרח נופל ויגמל שקדים. כשהוכר הפרי הוכר שהן שקדים, לשון (בראשית כא, ח) ויגדל הילד ויגמל, ולשון זה מצוי בפרי האילן, כמו (ישעיה יח, ה) ובוסר גומל יהיה נצה. ולמה שקדים, הוא הפרי הממהר להפריח מכל הפירות, אף המעורר על הכהונה פורענותו ממהרת לבא, כמו שמצינו בעוזיה (ד"ה ב' כו, יט) והצרעת זרחה במצחו. ותרגומו וכפית שגדיו, כמין אשכול שקדים יחד כפותים זה על זה:

(כד) ויצא משה את־כל־המטת מלפני יקוק אל־כל־בני ישראל וידאון ויקחו איש מטהו: פ

*

ששי

(כה) ויאמר יקוק אל־משה השב את־מטה אהרן לפני העדות למשמרת לאות לזכרון שבחרתי באהרן הכהן ולא ילונ עוד על הכהונה לבני־מרי ותבל תלונתם כמו ותכלה תלונתם, לשון שם מפעל יחיד לנקבה כמו תלונתם מורמורי"ץ בלע"ז [תלונות], ויש חילוק בין תלונתם לתלונתם, תלונתם תלונה אחת, תלונתם שם דבר בלשון יחיד, ואפילו הם תלונות הרבה מעלי ולא ימתו:**

(כו) ויעש משה כאשר צוה יקוק אתו בן עשה: ס (כו) ויאמר בני ישראל אל־משה לאמר הן גוענו אבדנו כלנו אבדנו:

(כז) כל הקרבן הקרב אל־משכן יקוק ימות אין אנו יכולין להיות זהירין בכך, כולנו רשאים להכנס לחצר אהל מועד ואחד שיקריב עצמו יותר מחברו ויכנס לתוך אהל מועד ימות האם תמנו לגוע. שמא הופקרנו למיתה:

פרק יח

(א) ויאמר יקוק אל־אהרן למשה אמר שיאמר לאהרן להזהירו על תקנת ישראל שלא יכנסו למקדש אתה ובניך ובית־אביך הם בני קהת אבי עמרם אתך תשא את־עון המקדש עליכם אני מטיל עונש הזרים שיחטאו בעסקי הדברים המקודשים המסורים לכם הוא האהל והארון והשלחן וכלי הקדש אתם תשבו ותזהירו על כל זר הבא ליגע ואתה ובניך הכהנים אתך תשא את־עון כהנתכם. שאינה מסורה ללויים, ותזהירו הלויים השוגגים שלא יגעו אליכם בעבודתכם:

הקריבם לפני יקוק ויקדשו ויהיו לאות לבני ישראל: ויהיו לזכרון, שיאמרו אלו היו מאותן שנחלקו על הכהונה ונשרפו:

(ד) ויקח אלעזר הכהן את מחתות הנחשת אשר הקריבו השרפים וירקעום אטינבירט"ט בלע"ז [רקעום] צפוי למזבח:

(ה) זכרון לבני ישראל למען אשר לא יקרב איש זר אשר לא מזדע אהרן הוא להקטיר קטרת לפני יקוק ולא יהיה בקרב כדו שלא יהיה כקרח ובעדתו כאשר דבר יקוק ביד־משה לו. כמו עליו, על אהרן דבר אל משה, שיהיה הוא ובניו כהנים, לפיכך לא יקרב איש זר אשר לא מזדע אהרן וגו', וכן כל לי ולו ולהם הסמוכים אצל דבור פתרוןם כמו על. ומדרשו על קרח. ומהו ביד משה ולא כתב אל משה, רמז לחולקים על הכהונה שלוקין בצרעת, כמו שלקה משה בידו שנאמר (שמות ד, ו) ויוציאה והנה ידו מצורעת כשגל, ועל כן לקה עוזיה בצרעת:

(ו) וילנו בלעדת בני־ישראל ממחרת על־משה ועל־אהרן לאמר אתם המתם את־עם יקוק: (ז) ויהי בהקהל העדה על־משה ועל־אהרן ויפנו אל אהל מועד והנה הענן וירא כבוד יקוק: (ח) ויבא משה ואהרן אל בני אהל מועד: פ

*

רביעי

(ט) ונדבר יקוק אל־משה לאמר: (י) הרמו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם פרגע ויפלו על־פניהם:

(יא) ויאמר משה אל־אהרן קח את־המחטה ותך עליה אש מעל המזבח ושים קטרת והולך מהרה אל־העדה וכפר עליהם רז זה מסר לו מלאך המות כשעלה לרקיע, שהקטרת עוצר המגפה כדאיתא במס' שבת (פט). כריצא הקצרף מלפני יקוק החל הגנף:

(יב) ויקח אהרן באשרו דבר משה וירץ אל־תוף הקהל והנה החל הגנף בעם ויתן את־הקטרת וכפר עליהם:

(יג) ויעמד בין־המתים ובין החיים ותעצר המגפה:

ויעמוד בין המתים וגו'. אחז את המלאך והעמידו על כרחו. א"ל המלאך הנח לי לעשות שליחותי. א"ל משה צוני לעכב על ירך. א"ל אני שלוחו של מקום ואתה שלוחו של משה. א"ל אין משה אומר כלום מלבו אלא מפי הגבורה, אם אין אתה מאמין הרי הקדוש ברוך הוא ומשה אל פתח אהל מועד בא עמי ושאל. וזהו שנאמר וישב אהרן אל משה. דבר אחר למה בקטרת, לפי שהיו ישראל מליזין ומרננים אחר הקטרת לומר סם המות הוא, על ידו מתו נדב ואביהוא, על ידו נשרפו חמשים ומאתים איש, אמר הקדוש ברוך הוא תראו שעוצר מגפה הוא, והחטא הוא הממית:

(יד) ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אלף ושבע מאות מלבד המתים על־דבר־קרח: (טו) וישב אהרן אל־משה אל־פתח אהל מועד והמגפה נעצרה: פ

*

חמישי

(טז) ונדבר יקוק אל־משה לאמר: (יז) דבר אל־בני ישראל וקח מאתם מטה מטה לבית אב מאת פלנשיאיהם לבית אבתם שנים עשר מטות איש את־שמו תכתב על־מטהו:

בְּכֹר־שׁוֹר אֲרֻבָּוֹר כְּשֵׁב אֲרֻבָּוֹר עֹז לֹא תִפְדֶּה קֹדֶשׁ הֵם אֶת־דָּמָם תִּזְרַק
עַל הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־חֲלָבָם תִּקְטִיר אִשָּׁה לְרִיחַ נִיחַח לִיקוּק:

(יח) וּבִשְׂרָם יִהְיֶה לָךְ בְּתוֹזָה הַתְּנוּפָה וּבִשְׂוֹק הַיָּמִין שֶׁל שְׁלֵמִים
שְׁנֵאֵלִים לְכַהֲנִים לְנִשְׁיָהֶם וּלְבָנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם לְשָׁנֵי יָמִים וְלֵילָה אֶחָד,
אִף הַבְּכוֹר נֹאכַל לְשָׁנֵי יָמִים וְלֵילָה אֶחָד לָךְ יִהְיֶה. בֵּא רַבִּי עֲקִיבָא וְלַמַּד,
הוֹסִיף לָךְ הַכְּתוּב הוּיָהּ אַחֲרַת, שֶׁלֹּא תֹאמַר כִּחֲזָה וְשׂוֹק שֶׁל תּוֹדָה, שְׁאִינוּ
נֹאכַל אֶלָּא לְיוֹם וְלֵילָה:

(יט) כָּל־תְּרוּמַת הַקֹּדֶשִׁים מְחִיבָתָהּ שֶׁל פְּרֻשָׁה זֹו כְּלָלָה בְּתַחֲלִילָהּ
וְכִלְלָהּ בְּסוֹף וּפְרֻט בְּאֻמְצָע אֲשֶׁר יָרִימוּ בְּגִישְׁרָאֵל לִיקְנוֹךְ נְתַתִּי לָךְ
וּלְבָנֶיךָ וּלְבָנֶיךָ אֶתְּנֶה לְחֶקְעוֹלָם בְּרִית מְלַח עוֹלָם כִּרְתֵּי בְרִית עִם
אֶהְרֹן בְּדַבַּר הַבְּרִיא וּמִתְקִיִּים וּמִבְרִיא אֶת אַחֲרֵיָם. כִּרְתֵּי מַלְחָה. כְּבִרְתֵּי
הַכְּרוּתָה לְמַלְחָה שְׁאִינוּ מְסַרִּיחַ לְעוֹלָם הוּא לְפָנֶיךָ יְקוּק לָךְ וְלִירְעָנָךְ אֶתְּנֶה:

(כ) וַיֹּאמֶר יְקוּק אֶל־אַהֲרֹן בְּאַרְצָם לֹא תִנְחַל וְחִלַּק לֹא־יִהְיֶה לָךְ
בְּתוֹכָם אִף בְּבִיזָה אֲנִי חִלַּקְךָ וְנִחַלְתָּךְ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ס

שבועי

(כא) וְלִבְנֵי לֹוי הִנֵּה נְתַתִּי כְּלִמְעַשֶׁר בְּיִשְׂרָאֵל לְנַחֲלָה חֶלֶף עֲבָדְתֶם
אֲשֶׁר־הֵם עֲבָדִים אֶתְּ עֲבֹדַת אֱהֱל מוֹעֵד: (כב) וְלֹא־יִקְרְבוּ עוֹד בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶל־אֱהֱל מוֹעֵד לְשַׁנְּתָהּ חֲטָא לְמוֹת:

(כג) וְעֲבַד הַלְוִי הוּא אֶת־עֲבֹדַת אֱהֱל מוֹעֵד וְהֵם יִשְׂאוּ עוֹנֵם וְהֵם. הַלְוִיִּם
יִשְׂאוּ עוֹנֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁעֵלֵיהֶם לְהַזְהִיר הַזְרִים מִגִּשְׁתֵּי אֱלֹהִים חֶקֶת
עוֹלָם לְדַרְתֵיכֶם וּבְתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִנְחַלוּ נַחֲלָה:

(כד) כִּי אֶת־מַעֲשֶׂיךָ בְּגִישְׁרָאֵל אֲשֶׁר יָרִימוּ לִיקְנוֹךְ תְּרוּמָה הַכְּתוּב
קִרְאוּ תְרוּמָה עַד שִׁפְרִישׁ מִמֶּנּוּ תְרוּמַת מַעֲשֶׂיךָ נְתַתִּי לְלוֹיִם לְנַחֲלָה עַל־
בֶּן אֲמִרְתִּי לְהֵם בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִנְחַלוּ נַחֲלָה: פ

(כה) וַיְדַבֵּר יְקוּק אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (כו) וְאֶל־הַלְוִיִּם תְּדַבֵּר וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם
כִּי־תִקְחוּ מֵאֵת בְּגִישְׁרָאֵל אֶת־הַמַּעֲשֶׂיךָ אֲשֶׁר נְתַתִּי לָכֶם מֵאֵתְּ
בְּנַחֲלַתְכֶם וְהִרְמַתֶם מִמֶּנּוּ תְרוּמַת יְקוּק מַעֲשֶׂיךָ מִדְּהַמַּעֲשֶׂיךָ:

(כז) וְנִחַשְׁבָּ לָכֶם תְּרוּמַתְכֶם כְּדָגֵן מִזֶּה־הָאָרֶץ תְּרוּמַת מַעֲשֶׂיךָ שֶׁלְכֶם
אֶסְוֶרָה לְזָרִים וְלִטְמָאִים וְחִיבִין עֲלֵיהֶם מִיָּתָהּ חוֹמוֹשׁ כְּתוּמָה גְדוּלָה
שְׁנִקְרָאת רַאשִׁית דָּגָן מִן הַגּוֹרֵן וּכְמִלְאָה מִזֶּה־הַיָּקֵב. כְּתוּמַת תִּירוֹשׁ
וַיִּצְהַר הַנִּיטְלָת מִן הַיָּקֵבִים. מִלְּאָה. לְשׁוֹן בִּישׁוּל תְּבוּאָה שְׁנַתְּמַלְאָת. יָקֵב.
הוּא הַבּוֹר שֶׁלִּפְנֵי הַגֵּת שֶׁהֵינּוּ יוֹרֵד לְתוֹכוֹ. וְכֵל לְשׁוֹן יָקֵב חִפְרִית קִרְקַע
הוּא, וְכֵן (זְכִרְיָה יד, י) יָקֵב הַמֶּלֶךְ, הוּא יָם אֲוִקִיָּנוֹס, חִפְרִית שְׁחַפֵּר מְלֹכוֹ
שֶׁל עוֹלָם:

(כח) כֵּן תְּרִימוּ גַם־אֲתֶם כְּמוֹ שִׁישְׂרָאֵל מִרִימִים מִגְרָם וּמִיָּקֵבִיהֶם
תְּרִימוּ גַם אַתֶּם מִמַּעֲשֶׂיךָ שֶׁלְכֶם, כִּי הוּא נַחֲלַתְכֶם תְּרוּמַת יְקוּק מִכָּל־
מַעֲשֶׂיךָ תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִתְּנָתֶם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת יְקוּק
לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן:

(כט) מִכָּל־מִתְּנַתֵיכֶם תְּרִימוּ אֶת כָּל־תְּרוּמַת יְקוּק בְּתוּמָה גְדוּלָה
הַכְּתוּב מְדַבֵּר, שְׁאֵם הַקֹּדֶשׁ לֹוי אֶת הַכֹּהֵן בְּכָרִי וְקִבַּל מִעֲשֻׁרוֹתָיו קוֹדֵם
שִׁיטוּל כֹּהֵן תְּרוּמָה גְדוּלָה מִן הַכָּרִי, צָרִיךְ לְהַפְרִישׁ הַלְוִי מִן הַמַּעֲשֶׂיךָ
תַּחֲלִילָה אֶחָד מִחֲמִשִּׁים לְתוּמָה גְדוּלָה, וַיִּחְזוֹר וַיִּפְרִישׁ תְּרוּמַת מַעֲשֶׂיךָ
מִכָּל־חֲלָבֹךְ אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ:

(ב) וְגַם אֶת־אֲחִיךָ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן וּבְנֵי מְרָרִי מִטָּה לֹוי שֶׁבֵט אֲבִיךָ הַקָּרֵב
אֶתְּךָ וְיָלוּ עֲלֶיךָ וַיִּתְחַבְּרוּ אִלֵיכֶם לְהַזְהִיר גַּם אֶת הַזְרִים מִלְּקָרֵב אֱלֵיהֶם
וַיִּשְׁרְתוּךָ בְּשִׁמְרַת הַשְּׁעָרִים וּלְמִנּוֹת מֵהֶם גַּזְבְּרִין וְאַמְרַכְלִין וְאַתָּה וּבְנֵיךָ
אֶתְּךָ לְפָנֶיךָ אֱהֱל הָעֵדוּת:

(ג) וְשָׁמְרוּ מִשְׁמַרְתְּךָ וּמִשְׁמַרְתֵּי כָּל־הָאֱהֱל אִף אֶל־כָּל־יְהוָה וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ
לֹא יִקְרְבוּ וְלֹא יִמְתּוּ גַם־הֵם גַּם־אֲתֶם:

(ד) וְנָלוּ עֲלֶיךָ וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמַרְתֵּי אֱהֱל מוֹעֵד לְכָל עֲבֹדַת אֱהֱל וְזָר
לֹא־יִקְרַב אֲלֵיכֶם. אַתֶּם אִנִּי מִזְהִיר עַל כֶּךָ:

(ה) וְשָׁמְרַתְּ אֶת מִשְׁמַרְתֵּי הַקֹּדֶשׁ וְאֶת מִשְׁמַרְתֵּי הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד
קֶצֶף עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְלֹא יִהְיֶה עוֹד קֶצֶף. כְּמוֹ שֶׁהָיָה כְּבָר, שְׁנֹאמַר
(בַּמְדַּבֵּר יז, יא) כִּי יֵצֵא הַקֶּצֶף:

(ו) וְאֲנִי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת־אֲחֵיכֶם הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֶם מִתְּנָה
נְתַתִּים לִיקְנוֹךְ לְכֶסֶם מַחֲנֶה נְחוּמִים. יִכּוּל לְעַבְדוֹתְכֶם שֶׁל הַדְּיוּט, תְּלַמּוּד
לוֹמַר לְה', כְּמוֹ שֶׁמְפֹרֵשׁ לְמַעֲלָה, לְשִׁמּוֹר מִשְׁמַרְתֵּי גַזְבְּרִין וְאַמְרַכְלִין
לְעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת אֱהֱל מוֹעֵד:

(ז) וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אֶתְּךָ תִּשְׁמְרוּ אֶת־בְּהִנְתְּכֶם לְכָל־דָּבָר הַמְּזַכֵּר וּלְמִבִּית
לְפָרְכֵת וְעֲבָדְתֶם עֲבֹדַת מִתְּנָה בְּמִתְנָה נְתַתִּיה לָכֶם אֶתְּךָ אֶת־בְּהִנְתְּכֶם
וְהִזִּיר הַקָּרֵב יִמָּת: ס

(ח) וַיְדַבֵּר יְקוּק אֶל־אַהֲרֹן וְאֲנִי הִנֵּה נְתַתִּי לָךְ בְּשִׂמְחָה. לְשׁוֹן שְׂמִחָה
הוּא זֶה, כְּמוֹ (שְׁמוֹת ד, יד) הִנֵּה הוּא יוֹצֵא לְקִרְאָתְךָ וְרֹאךְ וְשִׂמְחָה בְּלָבוֹ,
מִשֶׁל לְמַלְךְ שֶׁנִּתֵּן שְׂדֵה לְאוֹהֲבוֹ וְלֹא כָתוּב וְלֹא חֲתָם וְלֹא הַעֲלָה בְּעֶרְכָּאִין.
בֵּא אֶחָד וְעֵרַעַר עַל הַשְּׂדֵה. א"ל הַמֶּלֶךְ כֹּל מִי שִׁירְצָה יָבֵא וְיַעֲרַעַר לְנִגְדְךָ,
הַרִינִי כוֹתֵב וְחוֹתֵם לָךְ וּמַעֲלָה בְּעֶרְכָּאִין, אִף כֹּאן לְפִי שְׂבֵא קִרַח וְעֵרַעַר
כִּגְדָה אֶהְרֹן עַל הַכְּהוֹנָה, בֵּא הַכְּתוּב וְנִתֵּן לוֹ כ"ד מִתְּנוֹת כְּהוֹנָה בְּבִרְתֵּי
מַלְחָה עוֹלָם, וְלִכְךָ נִסְמַכָה פְּרֻשָׁה זֹו לְכֹאן אֶת־מִשְׁמַרְתֵּי תְרוּמַתִּי שְׁאֵתָה
צָרִיךְ לְשַׁמְרֵן בְּטַהֲרָה לְכָל־קֹדֶשִׁי בְּגִישְׁרָאֵל לָךְ נְתַתִּים לְמִשְׁחָה
לְגִדּוּלָה וּלְבָנֶיךָ לְחֶקְעוֹלָם:

(ט) זֶה־יִהְיֶה לָךְ מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשִׁים מִזֶּה־הָאָשׁ לְאַחַר הַקְּטֹרֶת הָאִשִּׁים כָּל־
קָרְבָּנֶם כְּגוֹן זְבָחֵי שְׁלָמֵי צִבּוֹר לְכָל־מִנְחֹתֶם וּלְכָל־חֲטָאֲתֶם וּלְכָל־
אֲשָׁמֶם מִנְחַחַס חֲטָאֲתֶם וְאֶשְׁמֶם. כְּמִשְׁמַעוֹ אֲשֶׁר יִשְׁיָבוּ לִי זֶה גַזַּל הַגֵּר
קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁים לָךְ הוּא וּלְבָנֶיךָ:

(י) בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים תִּאֲכַלְנוּ כָּל־יָזֵב וְיִאֲכַל אֲתוֹ עַל קֹדֶשִׁי קֹדֶשִׁים
שְׁאִין נֹאכְלִין אֶלָּא בְּעִזְרָה וְלִזְכָּרִי כְּהוֹנָה קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָךְ:

(יא) וְזֶה־לָךְ תְּרוּמַת מִתְּנָם מִמֶּרֶם מִן הַתּוֹדָה וּמִהַשְּׁלָמִים וְאִיל דְּזִיר
לְכָל־תְּנוּפָתָהּ שֶׁהָרִי אֵלּוֹ טַעוּנִין תְּנוּפָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ נְתַתִּים וּלְבָנֶיךָ
וּלְבָנֶיךָ אֶתְּךָ לְחֶק עוֹלָם כָּל־טָהוֹר בְּבִיתְךָ יִאֲכַל אֲתוֹ: כֹּל טָהוֹר. וְלֹא
טְמָאִים. דְּבַר אַחַר כֹּל טָהוֹר לְרַבּוֹת אִשְׁתוֹ:

(יב) כָּל חֲלָב וְיֶזֶה וְכָל־חֲלָב תִּירוֹשׁ וְדָגָן רֵאשִׁיתֶם הִיא תְרוּמָה גְדוּלָה
אֲשֶׁר־יִתְּנוּ לִיקְנוֹךְ לָךְ נְתַתִּים:

(יג) בְּכוֹרֵי כָּל־אֲשֶׁר בְּאַרְצָם אֲשֶׁר־יָבִיאוּ לִיקְנוֹךְ לָךְ יִהְיֶה כָּל־טָהוֹר בְּבִיתְךָ
יִאֲכַלְנוּ: (יד) כָּל־תְּרוּמָה בְּיִשְׂרָאֵל לָךְ יִהְיֶה: (טו) כָּל־פֶּטֶר רָחֵם לְכָל־בִּשְׂוֹר
אֲשֶׁר־יִקְרְבוּ לִיקְנוֹךְ בְּאֶדְם וּבְבִהֶמָה יִהְיֶה לָךְ אֶדְן פְּדָה תִּפְדֶּה אֶת בְּכוֹר
הָאֲדָם וְאֶת בְּכוֹרֵי הַבְּהֵמָה הַטְּמָאָה תִּפְדֶּה: (טז) וּפְדוּלוֹ מִבְּקֹדֶשׁ תִּפְדֶּה
בְּעֶרְכָּךְ בְּסָף חֲמִשָּׁת שֶׁקֶלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֲשָׂרִים גֵּרָה הוּא: (יז) אִף

חומש רש"י משולב פרשת קרח

קצרים וארוכים, בד"כ הקצרים שולבו בתוך הפסוק, והארוכים נכתבו בסופו, אחרי הפסוק (ומסומנים ע"י כוכבית).

לעיתים לצורך הרצף שולבו הדיבורים ברש"י כסדר הפסוק, גם כשנדפסו בחומשים קודם הדיבור על סוף הפסוק ואח"כ הדיבור על תחילתו, במקרה כזה זה סומן ב- ** בסוף הפסוק. כמו"כ מטבעו של הרש"י המשולב עלולים להיות שינויים קלים בדיבור המתחיל (כגון פתיחת וגו') או במיקומו. את הכללים בהרחבה ניתן לראות במבוא לגליון פרשת בראשית.

כל הזכויות שמורות. © ניתן להעתיק ולהפיץ ללא כוונת רווח.

ניתן להשיג את הגליון (וכן גליונות קודמים) במאגר העלונים הממוחשב של 'דרשו'.

מהדורת כתב כ"י - ניתן להשיג ב'מערכת שבת' בקול הלשון.

וכן ניתן להשיג במייל - 2711526@GMAIL.COM

יש מהדורה בכתב גדול יותר - להשיג במייל הנ"ל

הארות הערות ותיקוני טעויות יתקבלו בברכה 05276-13331

ייש"כ להרה"ג דוד היינמן שליטי"א על סיועו בעריכת הגליון

מפטיר (ל) וְאֶמְרַתְּ אֱלֹהִים בְּהִרְיִמְכֶם אֶת־חֲלָבֹךְ מִמֶּנּוּ לְאַחַר שְׁתֵּרִימוֹ תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר מִמֶּנּוּ וְנִחַשְׁבְּ לְלוּיִם וְנַחֲשָׁב. הַמוֹתֵר לְלוּיִם חוֹלִין גְּמוּרִין בְּתַבּוּאֹת גֶּרֶן וְכַתְּבוּאֹת יֶקֶב: כְּתוּבָה גּוֹן. לְיִשְׂרָאֵל, שְׁלֹא תֵאֵמַר הוֹאִיל וְקִרְאוּ הַכְּתוּב תְּרוּמָה, שְׁנֵאֵמַר כִּי אֶת מַעֲשֵׂר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִרְיִמוּ לֵה' תְּרוּמָה, יִכּוֹל יֵהָ אֵל כּוֹלוֹ אֲסוּר, תִּלְמוּד לּוֹמֵר וְנַחֲשָׁב לְלוּיִם כְּתוּבָה גּוֹרן, מֵהַ שֶׁל יִשְׂרָאֵל חוֹלִין, אִף שֶׁל לוֹי חוֹלִין:

(לא) וְאֶכְלֶתֶם אֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אֲפִילוּ בְּבֵית הַקְּבֵרוֹת אֲתֶם וּבְיַתְּכֶם כִּי שָׂךְ הוּא לָכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאֶהָל מוֹעֵד:

(לב) וְלֹא־תִשְׂאוּ עָלָיו חֲטָא בְּהִרְיִמְכֶם אֶת־חֲלָבֹךְ מִמֶּנּוּ הֲאִם לֹא תִרְיִמוּ תִשְׂאוּ חֲטָא וְאֶת־קִדְשֵׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלִלוּ וְלֹא תִמָּוֲתוּ. הֲאִם תַּחֲלִלוּ תִמּוֹתוּ: פ

כללי העריכה: ההדגשה בפסוק היא של דיבור המתחיל ברש"י. * כשיש דיבור ארוך ברש"י, הוא לא שולב בתוך הפסוק אלא נכתב בסופו, אחרי הפסוק (ומסומן ע"י כוכבית*). * כשיש על פסוק אחד ביאורי רש"י